

Pochybnosti o vítězství Ukrajiny. Důsledky pro Evropu.

Marko-Bohdan Kalynyak

Fond sv. Volodymyra, vědeckovýzkumný pracovník, Národní akademie věd Ukrajiny, Lvov, Ukrajina

Andrij Levyk

*Fond sv. Volodymyra, šéfredaktor časopisu "Naša Spadshchyna" (Naše dědictví),
Vědeckovýzkumný pracovník, Národní akademie věd Ukrajiny, Lvov, Ukrajina*

"Je odporné být mezi těmi, kdo
podporují Rusko

Plán

1. Úvod
2. Rusko o své vlastní politice dnes
3. Rusko o své vlastní politice v minulosti
4. O ruské politice a válce na Ukrajině v učebnicích ruštiny
5. Výzvy a závěry

1. Úvod

Pochybnosti o vítězství vedou vždy k porážce.

Evropa přežila dvě světové války ve 20. století a Rossija byla vždy na její straně. Evropa tolerovala rozdělení Evropy mezi Hitlera a Stalina. A jak to dopadlo?

Evropa a svět konečně pochopily, že příští války nejsou příznivé a nezbytné pro normální život a rozvoj. A v roce 1975 byla zveřejněna Helsinská smlouva, která měla chránit svět a Evropu před novým přerozdělením hranic a vojenskou agresí.

Ale i v 21. století probíhá válka v "mírumilovné" Evropě založené v EU, kde Rossiya, jako garant bezpečnosti Ukrajiny, provádí speciální vojenskou operaci (tj. válku) na území Ukrajiny.

Kromě toho existuje naprostá tolerance ruských válek v Gruzii, Sýrii, Podněstří, na Krymu a na Ukrajině ze strany mezinárodního společenství a další podpora Rossije totalitním režimům v Bělorusku, Sýrii a afrických zemích.

Aby bylo možné zastavit válku a mít svůj vlastní postoj k tomu či onomu konfliktu, stejně jako pochopit možnost budoucí bojovnosti stran konfliktu, je nutné diskutovat o důvodech jejího výskytu. Z tohoto hlediska jsou účastníci konfliktu, zejména vojenští, nejlepšími svědky sebe sama. V této zprávě se budeme zabývat těmito prohlášeními stran o sobě samých. Průběh vojenských operací při jejich provádění nelze objektivně zaznamenat.

2. Rusko o své vlastní politice dnes

"Vidíme, co se děje ve světě, jaká vážná rizika se zde hromadí. Realitou dneška je nárůst mezietnického a mezináboženského napětí. Nacionalismus a náboženská

nesnášenlivost se stávají ideologickým základem nejradikálnějších skupin a hnutí. Ničí, podkopávají státy a rozdělují společnosti.

Obrovské migrační toky ... O této migraci se již hovoří jako o nové "velké migraci národů", která může změnit obvyklý způsob života a vzhled celých kontinentů. Miliony lidí opouštějí regiony trpící hladem a chronickými konflikty, chudobou a sociální nestabilitou a hledají lepší život.

Ruský lid je národ budující stát – vzhledem k faktu existence Ruska. Velkým posláním Rusů je dát civilizaci dohromady a upevnit ji. Jazyk, kultura a "globální vnímavost", jak je definoval Fjodor Dostojevskij, spojují ruští Arméni, ruští Ázerbájdžánci, ruští Němci a ruští Tataři, aby se spojili a vytvořili jakousi státní civilizaci, ve které nejsou žádní "národnici" a princip uznání "přítele a nepřítele" je určen společnou kulturou a společnými hodnotami.

Taková civilizační identita je založena na zachování ruské kulturní dominance. Jejimi nositeli nejsou jen etničtí Rusové, ale všichni nositelé takové identity, bez ohledu na národnost. ...

"Vzdělávání zde hraje velkou roli. Občanským úkolem vzdělávání a vzdělávacího systému je poskytnout každému **absolutně povinnou úroveň** humanitních znalostí, která je základem sebeidentity lidí. A v první řadě bychom se měli bavit o posílení role těchto předmětů ve vzdělávacím procesu. Pro Rossiji, s její rozmanitostí jazyků, tradic, etnických skupin a kultur, je národnostní otázka bez nadsázky zásadní povahy." Tato část článků Vladimira Putina v roce 2012 (2012.1; 2012.2) živě popisuje dnešní kurz zahraniční politiky Rossije.

Všechny Putinovy veřejné projevy tak či onak ospravedlňují a zastírají jak metody, tak cíle ruské agresivní expanzivní politiky a mesianismu, což je pro svět velmi podivné. Dále citujeme:

Ruský prezident Vladimir Putin uspořádal ve své rezidenci v Novo-Ogarevu tiskovou konferenci pro ruské a zahraniční novináře, aby představil svůj postoj k událostem na Ukrajině. Prezidentovi byly položeny otázky týkající se legitimacy úřadu v Kyjevě, "možnosti vyslání ruských vojsk na území Ukrajiny", Viktora Janukovyče a osudu Krymu a mnoho dalšího... dát. Zde jsou jeho odpovědi:

1. O Krymu 2014. Na otázku novinářů ohledně války s Ukrajinou Putin odpověděl: "Nemáme obavy, nebudeme bojovat s ukrajinským lidem." Pokud takové rozhodnutí učiníme, bude to pouze pro ochranu ukrajinských občanů. A ať se někdo z jejich vojenského personálu pokusí střílet na jejich lidi, za kterými budeme stát ne vepředu, ale vzadu. : Naši vojáci budou stát ZA ženami a dětmi...; (Putin, V. 2014.1)

2) Když se ho novináři ptali na neoznačený vojenský personál, Putin odpověděl: "... Jsou to místní síly sebeobrany" ...; (Putin, V. 2014.2)

Výňatky z ruských novin ze dne 5. září 2024 (Kommerssant, 2024):

"12:55. Legitimní moc na Ukrajině skončila v roce 2014," řekl Pjeskov

Ruská federace bude vždy hájit zájmy ukrajinského lidu, který hájí ruský jazyk a tradice, řekl Putin.

Západ a Kyjev opustily istanbulske dohody, aby dosáhly strategické porážky Ruské federace, ale nedaří se jim to, řekl Putin.

Putin mluví nejen o nadvládě a mesianismu Ruska, ale také o jeho doprovodu na všech druzích světových platform. Z rozhovoru s ruským ministrem zahraničí Sergejem Lavrovem:

"Nechtěli jsme zemi někoho jiného. Chceme, aby se s lidmi, kteří jsou součástí ruského světa, ruského jazyka, ruské kultury, ruské historie a ruského náboženství, zacházelo humánně, jak to vyžaduje mezinárodní právo, úmluvy o lidských právech a práva národnostních menšin, stejně jako Charta OSN. Kolující myšlenky se týkají zajištění územní celistvosti Ukrajiny." (Lavrov).

Abychom lépe porozuměli skutečné situaci dnes, podívejme se na tabulku na stránce "Dějiny Ruska", která se také zabývá válkami. (Voiny, v kotorych uchastvovala Rossiya, 2024)

Války moderní Ruské federace RANDE	Název války	Dokument	Následovat
1991 — 1993	Občanská válka v Gruzii	Bez dokladů.	Vítězství Státní rady Gruzie Svržení Zviada Gamsachurdii
1992	Konflikt v Podněstří	Mírová dohoda.	zastavení nepřátelských akcí. Zahájení procesu vyjednávání
1992 — 1993	Válka v Abcházii	Moskevská dohoda o příměří	Vyhlášení nezávislosti Abcházie (mezinárodně neuznané).
1994-1996	1. Čečenská válka	Chasavjurská dohoda	Stažení federální armády z Čečenska.
1999-2000	2. Čečenská válka	Žádné smlouvy	Obnovení územní celistvosti Ruské federace.
2008	Gruzínsko-osetinština.	Válka" Myedžeev- Sarkozy plán "	Ruské uznání nezávislosti Jižní Osetie a Abcházie.
2009 – 2017	Vojenské operace na severním Kavkaze	Žádné smlouvy	Likvidace teroristického podzemí
2014 – dosud	Vojenské akce na Krymu	Krymská smlouva mezi Ruskou federací a Republikou Krym	Vojenské akce týkající se připojení Krymu k Ruské federaci (neuznané mezinárodním společenstvím).
2014 – dosud	Vojenské akce na území východní Ukrajiny	Minský protokol	Vznik neuznané "politie" – Doněcké a Luhanské "lidové republiky" pod faktickou kontrolou ruských vojsk..
2015 – dosud	Vojenská operace Ruské federace v Sýrii.	Smlouva o přátelství a spolupráci mezi SSSR a Syrskou arabskou republikou	Zničení ISIS (Daesh) a dalších teroristických entit.
2018 – dosud	Občanská válka ve Středoafričké republice	Žádné smlouvy	Válka pokračuje

Je důležité vzít v úvahu datum války v tabulce. Zajímavé je také mezinárodní uznání důsledků válek a smluv, kde válčící strany vstupují do závazků.

V tomto kontextu je velmi zajímavý závěr na stejné stránce:

"A tak v průběhu tisícileté historie bylo Rusko doprovázeno nesčetnými válkami, taženými a ozbrojenými konflikty. Vítězství přicházela s velkými obětmi, ale triumfy a dokonce i porážky učinily zemi silnější a životaschopnější. Charakteristickými rysy naší armády byla odvaha, vytrvalost, neústupnost vůči nepřítelům a milosrdenství vůči poraženým. To je to, co Velká Rossiya po staletí představovala a na čem bude stát i nadále."

Proto samozřejmě vyvstává otázka: "Snad jen Ukrajina si vysloužila takovou přízeň Ruska, které věří, že Ukrajina může dosáhnout "skutečné prosperity" pouze pod vládou Ruska?"

Možná je to pozice Ruska pouze v 21. století?

Pojďme se podívat do nedávné minulosti, kdy se objevil název "Rossiya".

3. Rossija o své vlastní politice v minulosti

Aby se to nestalo příliš neopodstatněným, citujeme úryvky z monografie doktora filozofie (Serhejev, 2013). Autor v práci podrobně analyzuje příčiny vzniku a formování tzv. ruské národní myšlenky, počínaje moskevským knížectvím přes moderní dobu až po vznik Ruské federace po rozpadu SSSR. Tato práce má pomoci Ukrajincům přehodnotit staleté vztahy s Rossijí. "Proces budování národního ukrajinského státu si uvědomuje potřebu přehodnotit vztahy s Rossijou," říká autor M. Serhejev.

Dále citujeme takzvané Závěti Petra I. o budování Ruského impéria. Nevíme, jestli se vám bude líbit. Takže citace z monografie (Serheiev, 2013).

"Petr I. zničil zavedené moskevské hnutí života, zničil její patriarchální řád. Posílil národnostní rozvrstvení společnosti a pokusil se formovat stát podle zahraničního modelu. Nicméně zaostávání Moskvy za Evropou bylo zřejmé. Zavedení nového do země bylo způsobeno politickou, fyzickou a intelektuální mocí samotného cara. Ale ne každý z jeho následovníků mohl takový dar poskytnout. Ukázalo se, že Petrovi I. se nepodařilo nasměrovat společnost na cestu ústavního stavu tvůrčí svobody a demokracie. Navíc tyto úspěchy společnosti byly během jeho vlády stále omezené.

"Dvoustleté tatarské jho ještě neznamenalo konec 'ruské' svobody. Svoboda zemřela až po osvobození od Tatarů. Jedině moskevský car, jako potomek chánů, mohl skoncovat se všemi společenskými silami, které samovládce omezovaly" - nyní byli úředníci také přirozenou povinností platit daně státu. Proces historického vývoje Moskvy se stal opakem toho evropského. Byl to vývoj od svobody k nevolnictví. V obrovské říši, kterou Evropa dokázala absorbovat, byl počet továren velmi malý a na konci vlády Petra I. dosáhl pouhých 233. Ekonomickou transformaci země brzdí nejen její dávná moskevská minulost, ale také obtížné vnitropolitické okolnosti a agresivní sousedé.

Petr I. a jeho doprovod věřili, že Polsko a Švédsko stojí v cestě vstupu Moskvy do Evropy a hájí své vlastní zájmy. Je významné, že Moskva oslavila dobytí Azova 18. srpna 1700, ale 19. srpna téhož roku vyhlásila válku Švédům. Politické zájmy Moskvy zahrnují strategické aspirace Anglie, Německa, Polska, Francie a dokonce i Indie.

Válka zůstala jedním z nejdůležitějších prostředků řešení politických problémů a urychlení vnitřních změn v Říši. Po vítězství nad Švédy (1709) "... před překvapenými národy Západu se objevila velmoc, která byla schopna porazit armádu, která byla do té doby považována za neporazitelnou."

Podstata obsahu nové ruské národní myšlenky, která se v té době rodila, umožňuje pochopit závěť Petra I., z níž uvádíme několik řádků:

Petr I. sepsal závěť pro své potomky v roce 1710 a v roce 1722 ji k ní přidal. Zde je hlavní obsah:

1. **Udržovat ruský lid ve stavu neustálé války, aby se bojová záloha ruských vojáků nesnížila.** Odpočinek je dán pouze ke zlepšení financí, posílení armády, a výběr výnosné vlny útoků. Tímto způsobem by mír měl sloužit válce a válka by měla sloužit míru, to vše v zájmu rozšíření hranic Rossija a jeho blahobytu.

2. Při každé příležitosti **vměšovat se do záležitostí evropských států, zejména Německa**, jehož váha je tím horší a bezprostřednější, čím blíže se k ní dostáváme.

Rozdělit Polsko, rozdmýchat vnitřní vzpoury a neustálé spory, získat zlato pro šlechtu, rozdělit ji na státní parlamenty a demoralizovat ji. Ovlivňovat volbu králů. Přiveďte ruskou armádu do Polska a držte ji, dokud se nenaskytne příležitost zůstat v ní navždy.

V obchodě je třeba usilovat především o vztahy s Anglií, protože tato země poskytuje většinu zdrojů pro své loďstvo a může být velmi užitečná pro rozvoj našeho loďstva.

5. **Neustálé rozšiřování státních hranic Rossije podél Baltského moře na severu a podél Černého moře na jihu.**

6. **Ustanovení Dostaňte se co nejdříve k Zargorodu a Indii. Kdo tam vládne, ten se stane skutečným vládcem světa.** Za tímto účelem mají být podníceny války proti Turecku a poté proti Persii. Vybudovat loděnice na Černém moři, pomalu se zmocnit tohoto moře a také Baltského moře, protože jsou nezbytné pro realizaci tohoto projektu. Urychlit úpadek Persie a dosáhnout Perského zálivu. Pokud bude možné obnovit obchod s Levantou přes Sýrii a umožnit mu, aby se dostal do Indie, obilnice světa. Až tam budeme, obejdeme se bez anglického zlata.

7. **Udržoval pečlivé vztahy s Rakouskem.** Aby nás přesvědčili, že podporujeme jejich záměry překonat moc německých neřestí a na druhé straně podněcovat proti nim ambice německých knížat. Ujistí se, že se oba obrátí na Rossii o pomoc a založíme nějaký druh ochrany pro jejich zemi, která je připravena na budoucí vládu Rossiye nad nimi.

8. **Přesvědčte rakouského krále, že vyhnal Turky z Evropy, a dobude-li Zargorod, neutralizujte jej** buď tím, že jej zatáhnete do války se starými evropskými státy, nebo mu přenechte část toho, co dobyl, aby mu bylo vše později odebráno.

Až bude Švédsko rozdraceno, Persie poražena, Polsko poraženo, Turecko bude dobyto, naše armáda bude sjednocena, Černé a Baltské moře budou pod ochranou našich lodí, pak je třeba tajně navrhnout každému jednotlivci, nejprve vládě ve Versailles a pak vládě ve Vídni, aby se s ním podělil o moc nad světem. Jak jeden z nich nabídku přijme, co se určitě stane, kdy lichotit vašim ambicím a sebelásce a pak ji použít ke zničení toho druhého. Pak zničte zbytky bitvy, jejíž výsledek již nenechá žádné pochybnosti, protože **Rossija pak bude mít nerozdělené vlastnictví nad celým východem a velkou částí Evropy.**

10. V případě, že je nepravděpodobné, že by oba nakonec ruský návrh odmítli, je třeba zajistit, aby mezi nimi vznikly spory a aby se v boji vzájemně vyčerpali. Pak, v rozhodující vlně, Rossija zaútočí na Německo se svou armádou, kterou připraví za úsvitu. Ve stejnou dobu vyplouvají dvě silné flotily, jedna z přístavu Archangelsk a druhá z Azovského moře. Tyto flotily budou naloženy asijskými hordami a budou střeženy vojenskými flotilami Černého moře a Baltu. Tyto hordy, postupující Středozemním mořem a oceánem, zaplaví Francii na jedné straně a Německo na druhé.

A pokud budou tyto dvě země poraženy, zbytek Evropy snadno a bez odporu spadne pod jho. Tímto způsobem může a měla by být Evropa poražena."

Tato závěť odrážela podstatu ruského ducha pěstovaného Mongoly ruské národní myšlenky. On, tento duch, hnal politiku Rossija kupředu jako pírkó po mnoho let. J. Kanyhin poznamenal: "... zde jsou všechny projevy ruské myšlenky: egyptská hegemonie, mongolský expanzionismus, velmocenská Byzanc, která používá pravoslavnou církev jako nástroj politického boje." Petr I. předpověděl Rossijovi velkou budoucnost – zejména to, že se stane paní evropského a asijského světa, "... protože, jak vysvětluje Petr, všechny evropské a turecké státy jsou zastaralé a přežívají svůj věk, zatímco ten ruský, jako hlava na těle, se neustále vyvíjí" [tamtéž, str. 330]. Věřil, že potomci rozšíří Rossiju a učiní ji velkou. Navíc Rossija může zvítězit pouze tehdy, pokud bude vládnout v Konstantinopoli, kterou považoval za klíč k celé Evropě a Asii. Konstantinopol ztělesňovala tradici starověké Tróje a ve spojení se svou mocí nad Indií byla geopoliticky schopna ovlivnit celý evropský svět kromě Číny a Afriky."

Tabulka válek 18. a 19. století také potvrzuje, že válka je a byla jedním z nejdůležitějších prostředků řešení politických problémů vně i uvnitř Rossija (Vojny, v kotórych uchstvovala Rossija, 2024)

Války moderní Ruské federace RANDE	Název války	Dokument	Následovat
1710-1713	"Prutova kampaň".	Prutská a Adrinopolská smlouva	Rossija ztratila Azov a Záporoží
1722	"Perské tažení"	Istanbulský mír	Turecko uznalo Baku a Derbent jako Rossija
1735-1739	Rusko-turecká válka,	Mír v Bělehradě	Rossija vrátila Azov a část oblastí Černého moře.
1741-1743	Rusko-švédská válka.	Absoer Frieden	Rossija získala část finského území.
1756-1763	Sedmiletá válka.	Mírová smlouva mezi Petrem III. a Fridrichem II.	Rossija se zřekl všech svých výbojů
1768-1774	Rusko-turecká válka, kjučuk-kainardžský mír.	Kjučuk-kainardžský mír	Rossija získala Kerč a právo obchodovat v Černém moři.
1787-1791	Válka s Tureckem, připojení Krymu a Gruzie k Rossiji.	Yassy mírové povolení	Připojení Krymu a Gruzie k Rossiji.
1804-1813	Rusko-iránská válka	Gulistánský mír	Baku a Derbent jsou konečně spojeny s Rossijou.
1805-1807	Účast Rossije v protinapoleonských koalících III a IV.	Mír v Tilsitu	Rossija se připojuje ke kontinentální blokádě Velké Británie.
1806-1809	Rusko-turecká válka	Bukurešťský válečný mír	Abcházie, Besarábie a Gruzie se připojily k Rossiji
1808-1809	Rusko-švédská válka.	Frederickshamský mír	Rossija obdržela Ålandské ostrovy.
1812-1814	Vlastenecká válka a zahraniční tažení.	Pařížská mírová smlouva	Nové rozdělení evropských hranic. Vytvoření posvátného spojení
1826-1828	Rusko-iránská válka.	Turkmančajský mír	Nachičevan a Erivanský chanát připadly Rossiji.
1828-1829	Rusko-turecká válka.	Adrianopolský mír	Turecko uznalo východní Arménii a Gruzii jako Rossija.
1830-1864	Kavkazská válka	Žádná smlouva	Severovýchodní a severozápadní Kavkaz se spojily v Rossijo
1853-1856	Krymská válka.	Pařížský mír	Zákaz pro Rossijo udržovat loďstvo a pevnosti v "neutrálním" Černém moři.

1877-1877	Rusko-turecká válka.	Dohoda ze San Stefana. Berlínské pojednání	Rossija dosáhla úplného vojenského vítězství, ale prohrála v diplomacii.
-----------	----------------------	---	---

Je důležité vzít v úvahu datum války v tabulce. Zajímavé je také mezinárodní uznání důsledků válek a smluv, kde válčící strany vstupují do závazků.

Vyvstává otázka, jaké jsou šance na změnu zahraniční politiky Rossije, alespoň v Evropě. Odpovědí na to jsou ruské učebnice dějepisu, které se používají od roku 2023.

4. O politice Rossije a válce na Ukrajině v ruských učebnicích

Citujeme znovu. Nyní učebnice dějepisu pro 11. třídu (Medinskij & Torkunov, 2023). Již obsahuje materiály o speciálních vojenských operacích na Ukrajině.

Příčiny války (speciální vojenské operace podle termínu v Rossiji) na Ukrajině

"Bezpečnost"

Prvním protiruským "torpédem" Západu byla Gruzie. V srpnu 2008 zaútočil proamerický režim M. Saakašviliho na Jižní Osetii, která je s Rossijí spojena staletými přátelstvími a společné historie. Gruzínská armáda tam také zaútočila na ruské mírové jednotky. Během tří dnů bojů jednotky Jižního okruhu Ozbrojených sil RF agresora zcela porazily. Ruské vojenské jednotky již byly poblíž hranic města Tbilisi.

Pouze **Rossijina mimořádná láska k míru umožnila Gruzii vymanit se z války** a zachovat si národní suverenitu. A gruzínská společnost si plně uvědomila, jak Spojené státy využívají Gruzii "v temnotě" pro své vlastní zájmy.

V postsovětském období, **v důsledku několika vln expanze, bylo 15 (!) zemí do NATO.** Jedná se o bývalé členy ATS, země východní Evropy (Maďarsko, Česká republika, Polsko, Bulharsko, Rumunsko, Slovensko), části Jugoslávie (Slovinsko, Chorvatsko, Černá Hora, Severní Makedonie), Albánie, bývalé pobaltské sovětské republiky (Litva, Lotyšsko, Estonsko).

V roce 2023 **se členem NATO stalo historicky neutrální Finsko**, které získalo nezávislost na bolševicích **v roce 1918** a udrželo si ji v roce 1945 pod závazkem trvalé neutrality .

Scénář "zadržování", ale ve skutečnosti rozkouskování Rossije, byl již vypracován NATO na příkladu Jugoslávie. Tento kdysi hospodářsky vysoce rozvinutý stát jižních Slovanů (jedna z největších ekonomik a třetí největší evropský stát z hlediska síly armády v 60. a 70. letech 20. století) **byl uměle rozdělen.**

Jeho jádro – Srbsko – je nyní připraveno o část historické srbské půdy a dokonce i o přístup k moři. Srbové, Chorvati a Černohorci mluvili po staletí stejným jazykem (na univerzitách po celém světě se vyučoval jako srbochorvatština).

Nyní jsou to oficiálně odlišné jazyky, i když ve skutečnosti, až donedávna, rozdíl mezi nimi mohl pochopit pouze specializovaný lingvista, a jsou to různé státy a kultury, které jsou od sebe stále více odděleny. Staletý sen jižních Slovanů o společném domě byl pošlapán.

Falšování historie

Spojené státy a Evropská unie vynaložily obrovské částky na přípravu speciálních vzdělávacích programů zaměřených na historii, tzv. "učebnic". Nešetřili úsilím ani výdaji, aby "restartovali naše mozky" (to je jejich technický termín) a přesvědčili nás o "věčné agresivitě a kolonialistické povaze" Rossije.

Usnesení Evropského parlamentu přijaté v roce 2019 hovořilo o "vině" SSSR na začátku druhé světové války. Válka byla údajně "přímým důsledkem notoricky známého paktu o neútočení mezi nacisty a Sověty z 23. srpna 1939 ... ve kterém si dva totalitní režimy usilující o dobytí světa rozdělily Evropu do dvou zón vlivu".

V Praze byl zbourán pomník maršála Koněva. Instalovali ho po válce vděční Češi. Byl to právě Koněv, kdo kdysi vydal rozkaz, aby se během útoku nebombardovala Praha těžkým dělostřelectvem. Jedinečný architektonický obraz tohoto evropského města se zachoval. Nelze spočítat, kolik životů našich vojáků a velitelů zajistilo bezpečí Zlaté Prahy. A tak současné pražské úřady vyjádřily svou "vděčnost".

Ukrajinský neonacismus

Několik generací na Ukrajině od 90. let 20. století. byli vychováváni s nepřátelstvím Rossijska a neonacistickými myšlenkami. Zde je důležité, abychom pochopili následující.

Ukrajinský neonacismus není v žádném případě přímým opakováním německého nacionálního socialismu 20. a 40. let 20. století. Jedná se do značné míry o nový fenomén. Je to hořké národní, jazykové a kulturní násilí agresivní menšiny proti většině. Koneckonců, až do roku 2014 tvořili 80 % obyvatel Ukrajiny lidé, pro které byl ruský jazyk a kultura považován za původní, a nebáli se to vysvětlit. Všichni nejmladší ukrajinští prezidenti původně mluvili rusky a před nástupem do úřadu ukrajinsky ani nemluvili. Učili ho "během voleb".

Ale po vojenském převratu v Kyjevě v roce 2014 se postupně snižovala. Ruské knihy, hudba, filmy a dokonce i karikatury byly zakázány.

Výuka ruského jazyka a ruštiny je zakázána ve všech oficiálních institucích. Ruská kultura je oficiálně prohlášena za nepřátelskou kulturu, kulturu "kolonizátorů" a "okupantů".

Je to smutné, ale samotný ukrajinský jazyk je vystaven násilí: lidé, kteří absolvovali ukrajinské školy v sovětských dobách, jsou na rozpacích: často mají potíže s porozuměním modernímu "jazyku". Faktem však je, že v moderním ukrajinském školství vládnou imigranti ze západní Ukrajiny a agresivně vnucují svůj dialekt, svůj světonázor, svou verzi "historie".

Miliony obyčejných lidí byly pod tlakem, aby se vzdali svého jazyka a kultury, stejně jako svých přátel a příbuzných v Rossiji.

Převrat na Ukrajině v roce 2014

V únoru 2014 vypuklo na Ukrajině krvavé ozbrojené povstání s přímou podporou Západu. Prezident V. Janukovyč byl svržen a k moci se dostala junta. Legitimita nové vlády byla zpočátku uznávána pouze v některých částech západní Ukrajiny. Obyvatelé východu a jihu Ukrajiny – v Charkově, Oděse, Nikolajevu, na Krymu a Donbasu – se proti němu vyslovili obzvláště ostře.

Na ukrajinském území poradci NATO cvičili Kyjev k útoku na Donbas. Na Ukrajině byly zorganizovány americké biolaboratoře, které pracovaly v nejpřísnějším utajení.

Kyjev vyjádřil přání získat jaderné zbraně. Vstup do NATO jako státní úkol byl zakotven v Ústavě Ukrajiny. Návrat Krymu (v souladu s vojenskou doktrínou Ukrajiny) byl Kyjevem prohlášen za prioritu číslo jedna.

Pokud by Ukrajina po vstupu do NATO vyprovokovala vojenský konflikt na Krymu nebo Donbasu, Rossija by se okamžitě ocitla ve válečném stavu se všemi členy Severoatlantického bloku na základě Charty NATO: Spojenými státy a Anglií po Německu a Francii.

To by mohl být konec civilizace.

To se nemohlo stát.

24. února 2022 Prezident Rossija oznámil zahájení speciální vojenské operace (SVO).

Jejím cílem je bránit Donbas a proaktivně zajišťovat bezpečnost Rossije.

Putin zdůraznil: "Nezačali jsme nepřátelské akce, snažíme se je ukončit." Tyto nepřátelské akce zahájili nacionalisté na Ukrajině v roce 2014 převratem. Tady to všechno začalo. Následovaly události na Krymu a Donbasu."

Stalo se bezprecedentní a opět nemyslitelné. Západ ukradl všechna aktiva ruského státu uložená v jeho bankách, celkem více než 300 miliard dolarů. Existovaly také de facto.

Byly rozkradeny fondy ruských společností, osobní fondy a majetek mnoha soukromých osob – ruských občanů – (byly zmrazeny nemovitosti, bankovní účty, akcie, cenné papíry).

Ihned po osvobození od nacistů místní obyvatelé v mnoha evropských zemích postavili hroby a vztyčili obelisky na počest sovětských osvobozeneckých vojáků. Vandalismus proti těmto pomníkům dnes znamená **nejen zapomnění, ale také zradu památky** obětí nacismu moderními orgány v Polsku, České republice, pobaltských státech, na Ukrajině a v dalších zemích.

Z učebnic dějepisu 1997 – 2013 (Munčajev, & Ustinov, 1997; Danilov & Kosulina, 2012; Baranov at all, 2013). Hlavní směry zůstaly nezměněny dodnes.

"Moskevské knížectví zpočátku zabíralo malé území. Hlavním **cílem moskevských knížat proto byla touha zvětšit velikost svého majetku všemi prostředky.**

Moskevské knížectví se stalo nejsilnějším v Rusku za vlády Ivana Kality (1325–1340). Ivan Kalita, jako hlavní výběřčí daní, se stal nejbohatším mužem na Rusi. Říká se, že něco z toho tajně ukryl před Hordou.

V roce 1392 **Vasilij I. připojil k Moskvě knížectví Nižnij Novgorod.**

Rozsáhlé kontakty s národy Povolží, Litvy, pobaltských států, stejně jako s Hordou, vedly k tomu, že ruský lid začal používat určitá slova a prvky oděvu a přijal některé zvyky těchto národů. Vliv Hordy byl obzvláště silný na severovýchodě Rossije. Společný jazyk, rysy hospodářského života, kultury a životního stylu spojují lidi v jeden velký ruský národ.

Zahraničněpolitické okolnosti také přispěly k posílení sjednocující role Moskvy – pádu Zlaté hordy a založení katolické církve v Litevském knížectví.

Ivan III. (1462-1505). **Začátek boje proti Novgorodu.** Novgorod Veliký, Pskova, Tver a Rjazaň si udržely svou nezávislost a uznaly pouze senioritu moskevského knížete. Jihozápadní a západní území Rusi byla součástí Litevského velkoknížectví.

Dokončení sjednocení ruských zemí. Po válkách mezi Moskvou a Litvou v roce 1503 bylo mezi oběma zeměmi uzavřeno příměří. **Litevský velkokníže dal Ivanovi III. 19 měst:** Černigov, Novgorod-Severskij, Putilv, Rylsk, Brjansk atd., a také 70 vorositesů. Ivan III. však **opakovaně prohlásil**, že za svůj domov nepovažuje pouze tato města. **Kyjev, Smolensk, Polock a Vitebsk také drží Polsko a Litvu "za sebou nepravdou".**

V roce 1521 **bylo Rjazaňské knížectví plně připojeno k Moskvě.** Od té doby byly všechny ruské země znovu sjednoceny v hranicích jednoho státu. Ivan III. se snažil všemi možnými způsoby zdůraznit své zvláštní postavení. **V roce 1472 se oženil s neteří posledního byzantského císaře, Sofií Paleologus.** Sňatkem s řeckou princeznou se moskevský princ stal, abych tak řekl, nástupcem byzantské dynastie. **Z dvouhlavého orla učinil symbol svého státu – symbol Byzantské říše.** **Během knížecího sporu pravoslavná církev otevřeně obhajovala posílení moci moskevského velkoknížete.**

A po pádu Konstantinopole v roce 1453 se volba metropolitů stala vnitřní záležitostí ruské pravoslavné církve. Tyto události však měly i druhou stránku: **v čele ruské církve již nestál vyslanec z Byzance, ale poddaný ruského vládce. To mu poskytlo příležitost zasahovat do církevních záležitostí.**

A v roce 1504 odsoudil církevní koncil Moskvu i Novgorod k smrti. Ivan III. toto rozhodnutí podpořil a nařídil, aby "všichni byli upáleni, každému byl vyříznut jazyk a aby byly popravy vykonávány jinými způsoby".

Ivan IV. rozhodla ukončit nezávislost Kazaně a připojit ji k ruskému státu. Car byl aktivně podporován církví.

Slíbil obyvatelstvu, že zachová území, která okupovalo, a muslimskou víru a že je ochrání před vnějšími nepřáteli. Teprve pod vlivem těchto slibů a pokračujícího vojenského tlaku Moskvy se baškirské a udmurtské kmeny postupně dostaly "pod převahu ruského cara".

Agresivní tažení Ivana IV. tedy znamenalo začátek připojení sousedních států a národů k Rossiji, vytvoření jeho mnohonárodní základny, rozvoj Povolží a Sibíře ruským lidem a jeho postup na východ k Tichému oceánu.

Rysy vývoje ruské kultury v 18. a 19. století. Ruská kultura získává charakteristické národní rysy. Škála témat zájmu ruské kultury a umění se značně rozšiřuje. **Hlavním tématem je posílení moci jednoho státu.**

Hlavním tématem literárních děl je nejen boj proti cizím nájezdníkům, **ale také myšlenka posílení jednotného státu a královské moci.**

V ruské církvi byla nejvyšší hodnost patriarchy zavedena pro pravoslavné duchovenstvo; Prvním patriarchou Rossija byl Job, muž blízký Godupovovi.

Ukrajina na levém břehu se **dobrovolně stala** součástí Rossije. V roce 1654 se Perejaslavská rada rozhodla začlenit Ukrajinu do Rossije.

Vláda Kateřiny II. je popisována jako "zlatý věk" ruské šlechty, jako éra "osvícenského absolutismu". **V zahraniční politice dosáhla Rossija vynikajících výsledků. Zahrnovala Ukrajinu na pravém břehu a Bělorusko, jižní pobaltské státy a severní oblast Černého moře. Ruský expediční sbor A.V. Suvorov podniká italská a švýcarská tažení a porazí francouzské armády. Rossija se vyvíjí ve velkou světovou velmoc.**

Růst populace, úspěchy v zemědělství, průmyslu, obchodu – to vše by mělo vést ke zvýšení daňových příjmů státní pokladny. Ale byl to katastrofální nedostatek peněz! Během tohoto období vládní výdaje překonaly růst příjmů o 20 %. Kam se ty peníze poděly? **Značné prostředky šly na:**

- **na vedení válek a udržování ruské armády (až 40 % všech příjmů do státní pokladny);**

- **na udržování státního aparátu v centru i v terénu (počet státních zaměstnanců se po správní reformě zvýšil a s tím souvisí i výdaje z 22 % na 50 % státní pokladny);**

- **na údržbu císařského dvora, na dárky oblíbeným osobám (cca 13 % rozpočtu).**

Celá ruská historie, napsal Karamzin, **byla poznamenána formováním a posilováním autokracie. Běh historického vývoje zároveň jasně ukazoval na prostou závislost: silné samoděržaví – ruský lid vzkvétá; Autokratická moc slábne – v Rossiji vládne chaos, lidé jsou zničeni, trpí a trpí.** Proto Karamzin věřil, že státnost v Rossiji může být jedině autokratická; Jakýkoli pokus o transformaci autokratického systému nevyhnutelně vede k chaosu.

V roce 1815 se Alexandru I. podařilo vyřešit to, co považoval za mimořádně důležitý problém ve Vídni. Po překonání odporu Pruska a zejména Anglie, která se stále více obávala posílení svého nejnovějšího spojence, zařídil, aby se součástí Rossije stalo poněkud zmenšené územní Varšavské vévodství (tzv. Polské království). **Připojení Polska k Rossiji ukázalo, že jeho vliv na evropské záležitosti výrazně vzrostl.**

Car Mikuláš I byl upřímně přesvědčen, že v Rossiji je možný pouze autokratický systém. Jakýkoli pokus o jeho změnu hrozí nepokoji, zmatkem a v konečném důsledku smrtí státu.

Uvarovovy myšlenky.

Ruský lid usiluje o jediné: přiblížit se vysokým evangelijním ideálům pokory, laskavosti a milosrdenství. Proto vložil svůj osud jednou provždy do rukou panovníka. Autokracie poskytuje Rusům otcovskou ochranu.

Uvarovovy myšlenky byly později nazvány teorií "oficiální národnosti": pravoslaví, samoděržaví, národnost...

Anexe Zakavkazska. Jednou z nejdůležitějších událostí vlády Mikuláše I. byla válka na severním Kavkaze. V roce 1827 zrovnoprávnil práva a privilegia gruzínské šlechty s právy a privilegii Rusů. Později byla stejným způsobem zesílena.

Rossiyova touha udržet si své místo mezi velmocemi ho postavila před úkol neustále zdokonalovat své ozbrojené síly, a to bylo možné jen díky rychlému růstu průmyslu a rozvoji komunikací.

1. světová válka. Rossija, která v obecném evropském zmatku potřebovala nové prostředí méně než ostatní, se však rozhodla výrazně zlepšit svou strategickou pozici: stát se paní úžin Černého moře (Bospor a Dardanely) a Konstantinopole a jediným patronem Balkánu, který znovu sjednotil všechny polské země. Ve stejné době tyto cíle vyplývaly ze sjednoceného plánu dohodových zemí (vzpomeňte si, které země byly zapojeny) – zastavit německou expanzi.

Ve stejné době začaly demokratické procesy v Maďarsku, kde bylo aktivně kritizováno staré vedení Maďarské dělnické strany a její prosovětská orientace. Sovětské vedení, přesvědčené, že machinace západních tajných služeb a aktivity vnitřních "nepřátel maďarského lidu" byly hlavní příčinou maďarské krize, vyslalo své jednotky na maďarské území a povstání v roce 1956 potlačilo.

V prosinci 1967 se změnilo vedení Komunistické strany Československa, jejímž předsedou se stal A. Dubček. V dubnu 1968 začalo slavné Pražské jaro. Předpokládalo se, že dojde k důsledné ekonomické reformě a komplexní demokratizaci společnosti. Hledání cest k obnově socialismu v Československu však bylo prohlášeno za "protisocialistické". V srpnu 1968 vtrhla do Československa vojska ze SSSR, Polska, Maďarska, východního Německa a Bulharska.

Tato akce zintenzivnila rozdělení mezi socialistickými zeměmi. Čína, Rumunsko a Jugoslávie se od SSSR ještě více vzdálily. V srpnu 1968 Albánie vystoupila z Varšavské smlouvy.

5. Výzvy a závěry.

- V Evropě i ve světě působí rozsáhlá síť přímých i nepřímých zastoupení růží. V honbě za ziskem, Evropané a jiní. Moskvanům je dobré všechno odpustit. Levná ropa a plyn se změnil v drogovou jehlu.
- Jak můžeme vidět výše, Rossija nikdy nezastavil agresivní války – to je jeho povaha a způsob života.
- Veškerá jeho věda, průmysl, literatura a umění jsou zaměřeny na přípravu na novou válku, kterou se vždy snaží prezentovat jako obranu proti mýtickému agresorovi. Jak je patrné z předchozího materiálu, tento postoj se nikdy nezměnil.
- V tuto chvíli Rossija neustále zdůrazňuje, že na Ukrajinu přišla chránit ruský mluvící Ukrajince (území s "rusky mluvícími" Ukrajinci jsou armádou z Rossije nejvíce zničena), bojovat proti fašismu, NATO atd. Rossija nemůže dělat nic jiného a nemůže to být nic jiného.
- Pouze demilitarizací Rossije můžeme hovořit o míru ve světě a v Evropě.
- Nyní, když Evropa podnikla rozhodné kroky na podporu Ukrajiny, je nemožné se stáhnout, protože Rossija takové kroky vždy vnímá jako slabost. A pak sami dorazí slabé. Moskvané neodpouštějí slabost. Když Stalin v roce 1945 dorazil do Berlína, řekl následující větu: "Car Alexandr dorazil do Paříže."
Potřebujeme to?

Nevíme, jak vyvodit nějaké další závěry z Rossiyova prohlášení o sobě samém. Buďme opatrní!

Společně k vítězství!
Dobrý den!
Slava Ukraini!

Bibliografie

- Baranov, PA, Vovina, VG, Lebedeva, I.M. i dr. (2013). *Istoriya Rossii: 7 třída: uchebnik dlya uchashchikhsya obshcheobzovatelnykh uchrezhdenii pod obshch. ed. R.Sh. Ganelina (Historie Rossiya: 7. třída: Učebnice pro studenty všeobecných vzdělávacích institucí ve všeobecném ed. R.Sh. Ganelin)*. Moskva: Ventana-Graf (v ruštině).
- Danilov, AA & Kosulina, LG (2012). *Istoriya Rossii. S drevneishykh vremyon do kontsa XVI veka. 6 třída: ucheb. dlia obshcheobrazovat. Uchrezhdeniy*. (Dějiny Ruska. Od starověku do konce 16. století. 6. třída: Učebnice pro instituce všeobecného vzdělávání). Moskva: Prosveshchenie (v ruštině).
- Kommersant. (2024) 5. září 2024 <https://kommersant.ru/theme/3423> (rusky).
- Lavrov, S. (<https://www.facebook.com/share/v/g6YR8nF4UBtuEkiH/?sfnsn=mo&ref=share>) (v ruštině).
- Levandovskii, AA (2014). *Istoriya Rossii, XIX vek. 8 třída: uchebnik, dlya obshcheobzovatelnykh organizatsiy (Historie Rossiya: 7. třída: učebnice pro studenty všeobecně vzdělávacích institucí)* Moskva: Prosveshchenie (v ruštině).
- Medinskii, V.R. & Torkunov, A.V. (2023). *Istorie. Istoriia Rossii. 1945 bůh – nachalo XXI veka. Uchebnik. 11 třída. Bazovyj urovien"*. Moskva (Historie. Historie Rossije. 1945 – začátek 21. století. Učebnice. 11. třída. Základní úroveň. Moskva (v ruštině). <https://go.11klasov.net/20541-istorija-istorija-rossii-1945-god-nachalo-xxi-veka-11-klass-bazovyj-uroven-medinskij-vr-torkunov-av.html>
- Munchaev, Sh.M. & Ustinov, V.M. (1997). *Istoriya Rossii. Uchebnik dlya vuzov.* (Historie Rossiya. Učebnice pro vysoké školy). Moskva (v ruštině).
- Putin, V. (2012.1). Rossija: Národní vopros (Rossija: Národní otázka). *Niezavisimaia gazeta*. 23.01.2012 00:00:00 (v ruštině). https://www.ng.ru/politics/2012-01-23/1_national.html
- Putin, V. (2012.2). Rossiya: Nationalnyi vopros (Rossija: Národní otázka). *Vestnik rossyiskoj nacij* (Bulletin ruského národa). 2-3. 59–65 (rusky).
- Putin, V. (2014.1). Tisková konference v Novo-Ogarevo <https://www.youtube.com/watch?v=PoQXvPsBBn8> (v ruštině).
- Putin, V. (2014.2). Tisková konference v Novo-Ogarevo <https://www.youtube.com/watch?v=FcPoNrQaHll> (v ruštině).
- Serheiev, M. (2013). *Rossijska nazionalna ideia iak chynnyk derzhavotvorennia v Rossii: istoriossofs'kyj analiz (Rossijská národní idea jako faktor formování státu v Rossiji: Historiosofická analýza)*. Lvov: «Liha Press» (v ukrajinštině).
- Voyny, v kotorych uchstvovala Rossiya. (Války, kterých se Rusko účastnilo), (2024). https://histerl.ru/vse_materialy/tablici/voiny_v_kotoryx_uchstvovala_rossia.htm#voiny-sovremennoj-rossijskoj-federacii (v ruštině).